

[Morten Lange.]

sters udmærkede 3 års investeringsplan, at man havde fået den fornuftige idé, at nu ville man vise vælgerne, at det her koster penge, og at det er en fornuftig og velgennemtænkt plan — det var et oplæg, det var til at forstå; man kunne se, der var en sammenhæng. Men allerede nu er man på vild flugt fra det, som man dengang havde proklameret. Investeringsplanen, som skulle være en slags led i handelen, skal nu ikke gennemføres på 3 år, men på 4 år; det er man nået til i løbet af 2-3 måneder, så nu kan det ikke blive en 5 års plan, for 5 års plan er et uartigt tal, men når vi kommer hen i slutningen af året, bliver det vel til en 6 års plan, og så har vi set, hvordan udviklingen er sket på det område.

I virkeligheden har vi fået yderligere et middel bragt i anvendelse, som jeg troede vi skulle have set for sidste gang: strækningen af det offentlige byggeri, byggestoppet, eller hvad man vil kalde det, igangsættelsesstop hedder det vistnok, hvis man skal være højtidelig og korrekt. Alle de planer, vi omhyggeligt har gennemgået, og som vi har været enige om, eller som et flertal har støttet gennemførelsen af, de skal vente til et senere tidspunkt, de skal strækkes, og det er urimeligt, for derigennem får man gennembanket en opfattelse, som er helt grundlæggende forkert, nemlig at de samfundsmæssige investeringer kan vente, de kan vente til bedre tider, det, som skal være for os alle, kan vente, men alle mulige andre sektorer i det private erhvervsliv kan man ikke pille ved. Den nedvurdering af de offentlige investeringer, som er sket dels ved strækning af investeringsplanerne, dels ved gennemførelsen af byggestoppet, er i virkeligheden noget, som jeg anser for at være så skadeligt for de udviklingsopgaver, der står for i de næste år, at man næsten ikke kan bebrejde regeringen det hårdt nok.

Regeringen kunne finde på en anden politik, den kunne f. eks. tage på en studierejse til Sverige, hvor den sikkert endog

har gode forbindelser, og se, hvad den svenske regering har gennemført i disse dage, hvor den har været udsat for en lignende situation, nemlig at nu måtte den køle aktiviteten ned i byggesektoren. Den slags kan ske, og det er en regerings opgave at gøre det på en fornuftig måde. Men hvad har regeringen i Sverige gjort? Den har lavet en lang og omhyggelig liste over, hvad den vil køle ned på. Naturligvis må det offentlige bære sin del af det, men dér ligger hovedvægten på den overophedede del af den private sektor, der er sat stop for garagebyggeri, kontorhuse, servicestationer og en lang række af den slags anlæg, som jeg er sikker på udmærket kan vente et stykke tid. Det er et forsøg på en balanceret behandling af en sektor, medens man herhjemme hovedkulds siger: ved overophedning må det offentlige holde for, må samfundet holde for, og de private kan så se, om deres mere eller mindre velgennemtænkte planer egentlig er bedre end de offentlige planer, som det høje ting har ført frem.

Jeg tror, det er en meget, meget farlig linje, man er kommet ind på, og den er bestemt heller ikke nødvendig. Der byder sig helt anderledes opmuntrende muligheder til, også helt anderledes gode muligheder for at skaffe den nødvendige økonomi, det kasseoverskud, som så givet er nødvendigt, og som også hænger sammen med byggesektoren bl. a. Vi ved alle, at ejendomspriserne regner man med er fordoblet siden 1960. Er der da slet ikke nogen af de penge, der skal i samfundets lommer? I mellemtiden har vi svækket grundstignings-skylden og taget alle mulige hensyn til, at de mennesker, som herigennem har haft en enorm indtægtsstigning, ikke skal give noget bidrag til samfundet; det er i hvert fald beskedent. Ja, der løber nogle rygter om, at vi skal prøve på at finde frem til en beskatning af prisstigninger på ejendomme, men hvorfor ikke føre det frem som en ordentlig buket og så få det hamret igennem og se at blive enige? Det bliver meget